

Arrest

nr. 266 909 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse broer, de heer M.A.. Op 24 maart 2020 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 241 348 van 23 september 2020 het beroep verwerpt.

Op 9 december 2020 dient verzoeker wederom een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse broer, de heer M.A..

Op 30 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 mei 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 266 908 van 18 januari 2022 het beroep verwerpt.

Op 30 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 mei 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

*Naam : M. voornaam : A. geboortedatum : (...)1964
geboorteplaats : Fes Medina nationaliteit : Marokko*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11. §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[x] 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans reispaspoort, afgeleverd op 29.08.2017 met diverse in- en uitreisstempels: uit dit document blijkt dat betrokkene (minstens) sedert augustus 2017 regelmatig heen- en weer reisde tussen Marokko en Schengen (Frankrijk/Spanje). Hij is echter niet in het bezit van een geldig visum. Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Boom een aanvraag gezinshereniging in met zijn Italiaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 09.10.2019 werd op 24.03.2020 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 23.09.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 09.12.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg de zelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 24.03.2020 dat hem via aangetekend schrijven werd toegestuurd. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende had geen schorsende werking en belette betrokkene niet om niet zijn verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat vermits op hem niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Op 23.09.2020 werd het beroep tegen de bijlage 20 en het bevel om het grondgebied te verlaten ongegrond verklaard. Betrokkene gaf er hierna nog steeds geen gevolg aan. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden. Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven

kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar. meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de door hem aangevoerde bepalingen en wetsartikelen. Vervolgens zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing (stuk 1):

- verzoekster is niet in het bezit van en geldig visum;*
- verzoeker heeft reeds een eerdere aanvraag gezinshereniging artikel 47/1 Vreemdelingenwet, werd reeds geweigerd zowel door verweerder als door de RvV;*
- ondanks de eerdere weigering verzoeker het Belgisch grondgebied niet verlaten, maar diende gewoonweg een nieuwe aanvraag;*
- om verzoeker alsnog aan te zetten het grondgebied te verlaten en dus het in essentie toegang tot de procedure gezinshereniging te blokkeren legt men hem een inreisverbod van 3 jaren;*
- dat een inreisverbod van 3 jaren proportioneel zou zijn in het belang van de immigratiecontrole;*

In het geval van verzoekster moet worden gemeld dat de bestreden beslissingen niet alleen niet afdoende gemotiveerd werden, maar ook dat verzoekster – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoekster toegekend.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoekster werd verzoekster helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoekster voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoekster. Dit artikel stelt het volgende:

“Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Dat conform artikel 13 van het EVRM ééniieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Verzoeker heeft een onbeperkt verblijfsrecht in Italië. Verzoeker heeft ook een echtgenote en kinderen in Italië die er ook verblijfsgerechtigd zijn (STUK 4). Dit heeft natuurlijk gevolgen voor verzoeker. Zo is hij niet visumplichtig voor België en de andere EU-lidstaten. Verzoeker kan met andere woorden vrij reizen zonder in het bezit te moeten zijn van een visum.

Het is onbegrijpelijk dat verweerder een dergelijke bestreden beslissing neemt, zonder een grondig onderzoek, wetende dat het hier gaat om een vreemdelingen die onbeperkt verblijf heeft in Italië en bovendien zelfs niet visumplichtig is om naar België of eender wel EU-lidstaat te reizen voor niet meer dan drie maanden. De verblijfstitel van Italië is geldig van 09/03/2021 tot en met 13/01/2032 (STUK 2).

Verzoeker was en is volkomen TE GOEDER TROUW. De door verwerende partij genomen beslissingen zijn DISPROPORTIONEEL rekening houdend met de concrete situatie van verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissingen genomen. Nergens in de bestreden beslissingen werd er geen rekening gehouden met zijn concrete verblijfssituatie (verblijfsgerechtigd in Italië – niet visumplichtig – verblijfsgerechtigd gezin in Italië).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

Met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies) dient bijkomend het volgende te worden gemeld.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom er een inreisverbod van 3 jaar aan verzoeker dient te worden opgelegd, gelet op zijn concrete verblijfssituatie in Italië.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat verzoeker 2 verblijfsaanvragen heeft ingediend en dus dit is waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, verder wordt geenszins afdoende verduidelijkt waarom.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het beweerdelijk misbruik van de verblijfsprocedure artikel 47/1 Vreemdelingenwet het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing (bijlage 13sexies) moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissingen schenden aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing (bijlage 13sexies) wordt niet ernstig of minstens niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Verwerende partij heeft hier niet te maken van met eender welke vreemdeling, maar met een vreemdeling die onbeperkt verblijf heeft in Italië. Dit statuut heeft vele gevolgen, waaronder ook het feit dat verzoeker niet visumplichtig is om naar België te komen al was het maar om familie en/of vrienden te bezoeken. Verwerende partij legt onmiddellijk een inreisverbod op voor de maximumtermijn van DRIE jaar. Laat staan een verblijfsaanvraag, verzoeker kan ten allen tijde als toerist naar België komen zonder visumplichtig te zijn. In het geval van verzoeker wordt hij dan voor een periode van DRIE jaren de toegang tot het Belgisch grondgebied (en alle andere Schengenlanden – uitgezonderd Italië) ontzegt, zowel voor zich in België te vestigen als voor een toeristisch tripje naar België. Dit is niet meer ernstig en is minstens disproportioneel.

Verwerende partij diende minstens bijkomend te motiveren gelet op het verblijfsstatuut dat verzoekster heeft in Spanje. Verwerende partij heeft hierover op geen enkel moment melding van gemaakt, terwijl zij zich bij het gemeentehuis van Boom zich heeft laten identificeren aan de hand van haar Italiaanse verblijfstitel.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet, minstens niet op een afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke disproportionele wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 74/11 en artikel 74/14 en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Dat het enig middel bijgevolg ernstig is.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De verwerende partij concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker betoogt dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend is zijn grief niet ontvankelijk. Aan verzoeker werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend in het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2021. Voormelde beslissing maakt niet het voorwerp uit van het thans ingediende beroep tegen het inreisverbod.

Waar verzoeker betoogt dat hem geen inreisverbod kan worden gegeven doordat hij over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in Italië, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker is in het bezit van een Marokkaans reispaspoort, zonder visum. Aangaande zijn onbeperkt verblijfsrecht in Italië stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België. Verzoeker weerlegt niet de vaststelling dat hij niet over een verblijfsrecht beschikt om op het Belgische grondgebied te verblijven en evenmin over een visum beschikt. Dat verzoeker over een verblijfsrecht in Italië beschikt doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat de afgifte van een inreisverbod voor België disproportioneel is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Verzoeker betwist dit niet maar stelt omtrent de reden voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, met name het bestaan van een risico op onderduiken, dat het niet is omdat hij het recht heeft om een nieuwe aanvraag in te dienen dat hij zich tracht te onttrekken of tracht onder te duiken. Hij stelt dat hij volledig te goeder trouw heeft gehandeld.

De Raad merkt op dat er in de bestreden beslissing op gewezen wordt dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit betreft echter enkel de herhaling van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlage 20 van 30 maart 2021 waar uiteengezet wordt waarom het bevel niet gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, de reden waarom *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd. In de mate verzoeker de motieven voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet betwist, is zijn kritiek in wezen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 30 maart 2021. Verzoeker heeft een annulatieberoep ingediend tegen voormelde bijlage 20 bij de Raad die bij arrestnr. 266 908 van 18 januari 2022 het beroep heeft verworpen.

Verder ontwikkelt verzoeker een betoog omtrent de motieven over de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire

bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

In de bestreden beslissing wordt aangaande de duur van het inreisverbod het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans reispaspoort, afgeleverd op 29.08.2017 met diverse in- en uitreisstempels: uit dit document blijkt dat betrokkene (minstens) sedert augustus 2017 regelmatig heen- en weer reisde tussen Marokko en Schengen (Frankrijk/Spanje). Hij is echter niet het bezit van een geldig visum. Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Boom een aanvraag gezinshereniging in met zijn Italiaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 09.10.2019 werd op 24.03.2020 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 23.09.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 09.12.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg de zelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 24.03.2020 dat hem via aangetekend schrijven werd toegestuurd. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende had geen schorsende werking en belette betrokkene niet om niet zijn verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat vermits op hem niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Op 23.09.2020 werd het beroep tegen de bijlage 20 en het bevel om het grondgebied te verlaten ongegrond verklaard. Betrokkene gaf er hierna nog steeds geen gevolg aan. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. Dienaangaande wordt het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Verzoeker betoogt dat hij een vreemdeling is met een onbeperkt verblijfsrecht in Italië en bijgevolg is hij niet visumplichtig en mag hij naar België reizen om familie en/of vrienden te bezoeken. Thans wordt hem de toegang tot het Belgische grondgebied en alle andere Schengenlanden ontzegd voor drie jaar.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijfsrecht in Italië merkt de Raad op dat het inreisverbod uitdrukkelijk het volgende motiveert:

“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat het inreisverbod hem de toegang tot “alle andere Schengenlanden”, met uitzondering van Italië wordt ontzegd. Waar verzoeker betoogt dat hij niet visumplichtig is voor België, merkt de Raad op dat het inreisverbod is genomen omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan in het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20 van 30 maart 2021 en omdat verzoeker een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft

uitgevoerd. Waar verzoeker stelt dat hij niet over een visum dient te beschikken om naar België te reizen is zijn betoog aldus gericht tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2021, dat niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep. Wat de termijn van drie jaar betreft acht verweerder deze termijn proportioneel omdat hij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in een ander land zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precair verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Hij heeft geen minderjarige kinderen in België en er is geen sprake van een medische problematiek. Waar verzoeker wijst op zijn verblijfsrecht in Italië, doet hij met zijn betoog geen afbreuk aan voormelde motieven.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling, kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN